

Silviu Iliuță

O DRAGOSTE DIN ALTĂ LUME

Volumul 2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

Capitolul 30

David

Lumea De Pe Dealuri. Iarna anului ZERO.

De trei zile, Poe nu vorbește cu mine. Mai precis, de când ne-am trezit amândoi sub masă, iar ea mă ținea în brațe. Mai mult decât atât: băgase mâna pe sub cămașa mea și îmi mângâia abdomenul cu degetele. Eu m-am trezit cu puțin timp înaintea ei, simțind atingerile care aveau efecte atât în aparatul nervos, cât și în cel reproductiv și mi-a plăcut atât de mult, încât am rămas cu ochii închiși și m-am prefăcut că dorm. A durat minute bune și mi-am dat seama că niciodată, dar niciodată, nu am mai fost atins așa.

Că tehnica, mângâierile roboțelilor erau de intensitate constantă și la intervale regulate. Așa le programasem pe toate. Ca senzație... nu aveau nicio legătură. Am simțit enorma diferență dintre o atingere caldă și una a unui băț de metal acoperit cu silicon și piele.

Apoi m-a sărutat. Cred că a durat o secundă, cât și-a lipit buzele de ale mele. N-am zis nimic, deși aș fi vrut să o sărut înapoi. A fost cât se poate de plăcut, dar scurt. Mult prea scurt să îmi dau seama.

Imediat după aceea a spus: *Ooou, pisici!* Apoi s-a dat repede la o parte, iar eu m-am prefăcut în continuare că dorm.

Când m-am trezit avea mâna la ochi.

Așa a mers până acasă, dar posibil să fi fost și de la faptul că, în starea de mahmureală în care era, nu suporta razele Soarelui. Din când în când se oprea pe marginea drumului să miroasă noroiul amestecat cu zăpadă, pentru că se puna în genunchi și lăsa capul foarte aproape de sol. E posibil să fi regurgitat puțin, maximum de zece ori.

– Pisicile mă-sii! spunea de fiecare dată.

Nu știi despre a cui mamă vorbea, nu mi-a răspuns când am întrebat-o. Am pus-o pe seama mahmurelii.

Azi, Vocea a venit pe la noi, direct de la birou. Acolo vin la el oameni cu tot felul de planuri, îi spun cum și ce vor să construiască. Alții vin să se sfătuiască cu privire la taverna pe care vor să o ridice, la hipodromul pe care îl au în plan, la un teren de sport real, nu virtual, la toate cele. În afară de cei care au planuri, la biroul lui vin, în fiecare zi, oameni care efectiv se izbesc de greutatea traiului într-o lume nouă. Sunt multe lucruri necunoscute pe care supraviețuitorii nu le stăpânesc.

– Azi au venit doi la mine, începe el. S-au cunoscut într-o tavernă. Ea înaltă, el mai micuț, dar dacă se urcă pe masă, reușește să ajungă cu gura la bărbia ei. Așa... Se plăceau, dar ăsta mic nu era în stare să o stârnească în niciun fel. De două luni formau un cuplu, dormeau chiar împreună, dar el habar nu avea să o atingă, să intre în preludiu, iar femeia devenise frigidă.

– Ce e aia? întreabă Jaquelinne. E o boală? Dacă o am?

Tu și Paco sunteți ca iepurii, Jaquelinne, stai liniștită! Nu o ai!

– Uh!

– Și idiotul ăsta nu a plecat de la birou până nu i-am desenat o hartă cu locurile în care ar trebui să o atingă. A venit cu extract de mac și pensulă și m-a pus să înroșesc punctele de pe corpul ei unde trebuie să o mângâie pe frigidă. Cică să scriu în dreptul fiecăruia cât timp să o facă. Vă dați seama ce tâmpiți?

– Da, zic, fără prea mare convingere.

– Dacă vedeți prin kijiji o femeie înaltă, cu un 100 scris mare, pe gât, deasupra unui punct roșu, de la mine a plecat.

– Ce înseamnă?

– Adică să o sărute acolo, în jurul punctului, cât numără în gând până la 100.

– Cu limba? zic.

– Cu limba, mă! Uneori.

Vocea uită la mine ca la idioți, adică aproape ca de fiecare dată. Dar din fericire, își dă seama că am nevoie de ajutor și continuă:

Pe spate i-am scris 200, pe coapse 150, cum mi-a trecut și mie prin cap. Pe sâni i-am tatuat frigidei un 500, iar în segmentul extern al aparatului genital feminin...

– Vulva! zic. Chiar mi-a prins bine să învăț pentru Medicină.

– Știam și eu cum se cheamă, dar e o doamnă aici...

Arată spre Jaquelinne. Cu toate astea, nu văd legătura: Jaquelinne nu știe că se cheamă vulvă?

– Așa, continuă Vocea. Pe... aceea... i-am scris 1000. Că am văzut că e mare femeia și e de muncă.

– 1000! 1000! repet să nu uit.

Oare Poe e mare? Trebuie tot de 1000 de ori să sărut vulva sau se ia după înălțime? Știi ce, David? Mai bine lasă 1000, să fie!

Vocea se uită mirat la mine și își dă ochii peste cap. E o expresie învățată de la Paco, dar eu cred că e greșită. De fapt, ochii îi ține tot în cap, dar se uită în sus.

– Ce lume de idioți, mă, băieți! Și oile alea sunt mai deștepte decât noi! Măcar alea știu să se împerecheze singure.

Încerc să țin minte cifrele pe care le-a avansat Vocea. Sper să nu le uit: 100 - gât, 200 - spate, 150 - coapse, 500 - sâni, 1000 - vulvă...

– David?

– Da?

– La ce te gândești?

– La...

– Stai liniștit, înainte să copulezi cu Poe, vom face câteva lecții împreună. De altfel, ar fi bine să avem o discuție în fiecare marți. Doar noi doi! Te voi învăța ce nu știi despre Lumea Veche și ce nu aș vrea să se piardă. Cât despre dragoste... La Poe nu merge cu cifre. Poe e specială.

– Și acum trebuie să le uit?!

Știi că e specială. Altfel n-ar fi Poe. Numai că nu înțeleg de ce, după ce ne-am îmbătat împreună la tavernă, a ales să tacă. Alcoolul ar trebui să unească oamenii - așa scria pe un tricou vintage - nu să îi dezbine.

Ieri, Poe s-a făcut că nu mă vede. Dădeam zăpada din fața casei lor, a ei și a Vocii. Eu m-am oferit, special ca să o pot vedea. Ea a ieșit pe ușa rotundă, iar când a trântit-o puțin, o grămăjoară de zăpadă a căzut de pe acoperiș. S-a scuturat și a intrat în casă, ca și cum nu eram acolo. Era îmbrăcată într-o blană până

puțin deasupra genunchilor, iar în picioare avea niște papuci din lână înroșită, făcuți de ea.

– David?

– Vocea...

– Te-am întrebat de trei ori dacă s-a rezolvat cu cutia. Ești în lumea viselor, băiete?...

– Da.

Cred că am răspuns la ultima întrebare, dar Vocea a luat răspunsul de bun pentru ambele. E mai bine așa, nu m-aș fi simțit confortabil să îl mint.

Capitolul 31

Poe

Lumea De Pe Dealuri. Primăvara anului UNU.

După trei luni

E primăvară pe dealuri, iar eu niciodată nu m-am gândit că o primăvară poate fi atât de frumoasă. Adică sigur, ieșeam să mă plimb în natură și în Lumea Veche, dar de fiecare dată mă simțeam aproape ca o prizonieră.

— Draga mea, îmi zicea bunicul, nu te plimba de mai multe ori în același loc! Vei atrage atenția roboților și vor începe să te cerceteze.

Mergeam în special la râu, de fiecare dată în alt loc al său, unde îmi permiteam maxima aroganță de a bea apă dintr-o sticlă analogică veche din plastic, de contrabandă. Am luat-o în barcă, apoi am îngropat-o, într-o seară, lângă focul de pe plajă. Nu m-a lăsat inima, nu am putut să o arunc în foc, iar atunci am săpat o groapă și am acoperit-o cu nisip. Probabil a ars oricum...

Grădina lui David și a lui Paco e foarte îngrijită, iar florile și plantele cățărătoare pe care le-au plantat peste tot se potrivesc perfect cu minunata căsuță de hobbit cu uși și ferestre rotunde și trepte din piatră de râu. Acum îmi dau seama că îmi lipsește ajutorul lui David, mai ales că săptămâna asta am avut de ridicat

bârnelor grele de lemn pentru pod și am fost nevoită să apelez la ajutorul enervantului Little Man.

Îmi fac curaj și intru. Copacul ăsta de la intrare are niște floricele albe sen-za-ți-o-na-le! Nici nu știu prea bine ce pom e.

– Am venit să îți spun că am făcut un lucru oribil! îi zic idiotului, imediat ce îl văd.

David tace.

– Te-am sărutat!

Normal că tace, probabil că habar nu are ce înseamnă un sărut de om și cât înseamnă asta pentru o femeie. Ce idee proastă să vin la ușa lui!

– Acum trei luni. Te-am sărutat. E primul meu sărut!

David stă lângă cuptorul din mijlocul curții sale și mă privește. Micața chinezoaică și prietenul ei nu sunt acasă. I-am pândit, desigur, și l-am văzut cum o ia în cârcă și pleacă la vale. Știu că nu ar trebui, dar uneori îi urăsc pentru că sunt atât de fericiți și fără nicio grijă.

Prostuțul, acum nu îi mai pot spune idiotul, nu știu de ce, continuă să tacă și să amestece în nisipul din plită. Nu îmi dau seama ce coace acolo, dar miroase bine.

– Știi măcar ce înseamnă un sărut între oameni? îi zic.

Înfășoară mâna într-o bucată de cârpă umedă, apoi o introduce în cuptor. Când eram mică, mama obișnuia să întindă o tavă în cuptorul cu energie solară și să pună în ea nisip vulcanic, apoi cocea acolo cartofi și mere. Îmi spunea că în felul ăsta, în nisip, căldura le pătrunde din toate părțile și ies cele mai bune. Incomparabil mai bune, confirm și eu.

– Cartof copt? spune, întinzându-mi unul. Ai grijă, Poe, frige!

Iau leguma din mâna lui și mă așez pe iarbă.

Toată furia din mine dispare încet, încet, odată cu prima mușcătură. Cu tot cu coajă! Cumva, parcă mama a venit o clipă lângă mine, iar gândul ăsta face să îmi curgă o lacrimă.

Tace. Simt că aș avea să îi spun multe, că aș avea să îi reproșez faptul că nu m-a ajutat să îl salvăm pe Poe cel adevărat. Măcar o carte! Aș vrea să îi spun că nu înțeleg cum de a acceptat să facă parte din lumea aia mizerabilă a iubitorilor de roboți, a mașinilor lipsite de poezie, de suflet și de iubire. Și când spun *mașini* mă refer la oameni, nu la roboți. Dar în același timp, simt și că e mai bine să tac. Nimeni nu e perfect! Nici măcar eu, care l-am sărutat în somn.

– Nu pot să dorm! îmi zice din senin.

Pare că nu se poate uita la mine mai mult de câteva clipe, pentru că imediat lasă privirea în pământ.

– Nu pot să mănânc fără să pun deoparte ceva pentru tine.

Îmi arată cu mâna spre măsuța pe care sunt aliniată zeci, poate sute, de mere coapte, de cartofi, pere și alte fructe. Unele par foarte vechi, au mucegai pe ele.

– Sunt de aproape trei luni, oftează. De când ai ales să nu îmi mai vorbești.

Acum mă simt prost pentru bietelegume și fructe. N-am cuvinte, iar din cauza asta continui să tac și să iau înghițituri mici din cartof, foarte mici. Să mă țină cât mai mult. Azi mi-am dat, înainte să vin, cu puțin roșu în obraji. Nu știu de ce am făcut-o, dar am făcut-o ca și cum ar fi fost absolut firesc. Doar nu vreau să îl agăț! Nu?! Am venit aici să îi spun că am greșit că i-am dat primul meu sărut, atâta tot!

– Nu pot dormi, Poe, continuă, fără să îmi imaginez că ai capul pe mâna mea. Adorm cu brațul întins...

Oftează.

– Și simt că mă enervez rău când mă gândesc la odiosul ăla mătăhălos!

Aici m-a pierdut.

– L-am văzut ieșind de la tine, nu trebuie să negi. Știu că sunteți împreună, numai că gândul ăsta mă face să plâng, Poe. Nu știu de ce, nu cunosc acest sentiment.

E atât de drăguț! Și totuși, uman. E gelos! Este primul om gelos pe care îl cunosc și cred că primul om care simte asta în ultima sută de ani. Oamenii nu simțeau asta în Lumea Veche... Cum ar fi putut?

– Dintre toți, l-ai ales tocmai pe Little Man, de care am râs împreună...

Gelozie... despre asta am citit numai în cărți! Nu mă grăbesc să neg, asta pentru că mi se pare delicios.

– Îmi lipsesc mult poveștile tale, Poe...

Îmi zâmbește trist și privind într-un punct.

– M-a impresionat povestea de Crăciun, mă mai gândesc când și când la ea... vin la voi în curte, hotărât să îți vorbesc. Apoi văd că mă ignori și îmi înghit cuvintele.

– Și... și ce vrei să îmi zici? Sunt aici.

Scoate ultimii cartofi din nisip și îi pune pe piatra de lângă mine.

– Nimic. De ce ai venit, Poe?

– Să îți spun adevărul. Nu aș fi cu nimic mai bună decât toți ceilalți dacă nu aș fi în stare să spun adevărul, nu?

Îmi fac curaj și mărturisesc, exact așa cum am repetat singură prin casă și prin pădure. Direct, fără floricele, asumat.

– Acum trei luni, dormeai. În seara aceea în care eu m-am amețit în mod nedemn pentru o fată. Nicio fată, din nicio poezie, nu se îmbată. Nu există poezii despre bețive! În seara aceea, David... te-am sărutat.

Nu zice nimic, dar se înroșește.

– M-am întrebat ce gust ai, de aceea.

– Și ce gust am?

– Nu de miere.

Mă simt ușurată, acum, că i-am zis. La fel de ușurată ca atunci, în după-amiaza de vară din Lumea Veche, când am ascuns de mama faptul că am ieșit neînsoțită pe stradă. Mă simțeam singură, aveam nevoie să fiu în preajma altor copii, să fac orice împreună cu ei, așa că m-am deghizat și am ieșit afară. Am așteptat în parc jumătate de oră, n-am văzut absolut niciun copil și m-am întors. Timp de câteva zile, nu i-am spus mamei mica mea escapadă, dar apoi, după ce am mărturisit, m-am simțit eliberată.

– Am ascuns cutia, David! schimb vorba. Am îngropat-o sub un copac. Știu că trebuia să îți zic atunci, dar nu am făcut-o. Doar tu și cu mine știm, așa că sunt la mâna ta. Vocea va trebui să mă pedepsească dacă se va afla.

– Știu...

– M-ai urmărit?

Își face de lucru cu mâinile, fără a spune un cuvânt.

– De ce m-ai urmărit? insist.

– Îmi era teamă pentru tine. Eram în curte, nu avem somn într-o noapte și încercam să cioplesc un scaun dintr-o buturugă. Mă gândeam la tine și...

– La mine? mă prefac surprinsă.

Speram să zică asta.

– ... mă uitam spre casa voastră când, dintr-odată, te-am văzut plecând și îndreptându-te înspre pădure. M-am temut, era noapte.

– De ce nu m-ai strigat?

– M-ai fi ignorat, ca până atunci.

Acum tac eu. Are dreptate.

– ... oricum, te-am urmărit până la râu, la jumătatea Zonei Neutre, unde ai plantat un copac.

Mă mir că nu l-am simțit pe urmele mele, deși am fost destul de precaută. De câteva ori mi s-a părut că foșnetul frunzelor este mai puternic decât ar trebui să fie, dar am pus asta pe seama animalelor sălbatice. Nu pot spune că nu mi-a fost teamă. Mi-a fost. Dar am reușit să îngrop cutia muzicală și să sădesc și un chiparos care, cu siguranță, va trăi peste o mie de ani.

– Niciun copăcel nu are nevoie de o groapă atât de mare.

Are dreptate. În seara aceea nu m-am gândit decât că trebuie să o îngrop adânc, adânc de tot, așa că am exagerat cu groapa. Am pus și un pietroi mare peste ea, așa mi s-a părut mie că rezistă mai mult.

– Totuși, ce gust am? mă întrebă cu dulceața unui copil.

– Ai gust de om, David. Presupun că ai gust de om și puțin de cafea amară cu frișcă. Deși în seara aceea era amestecată cu puțin rachiu.

– Cafea amară, Poe?

– Cafea amară.

– Din aceea despre care mi-a vorbit Vocea?

- Din aceea.
- Și, Poe, ai putea să...

Cred că îmi sugerează ce vreau eu să îmi sugereze. Nu pentru asta am venit? M-aș putea oare îndrăgosti de un imbecil ca el? De un idiot care și-a trăit tinerețea copulând cu roboțele? *Nevermore!* cum ar zice corbul lui Poe.

Mă apropii de el și îmi trece prin cap că n-a citit niciodată nimic, că n-a ascultat niciodată nicio piesă de dragoste, că habar nu are ce înseamnă să îți faci griji pentru altă ființă umană. Când mai am puțin, foarte puțin până la buzele lui, îmi dau seama că acel corb nenorocit se înșală și nimic din toate astea nu mai contează.

